

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.821 van 30 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 4 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het op 29 december 2008 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 29 oktober 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 mei 2008 diende verzoekster een aanvraag in tot vestiging in functie van haar Belgische dochtertje. Verzoekster werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 25 oktober 2008.

1.3. Op 24 oktober 2008 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van de vestiging.

1.4. Op 4 december 2008 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot onontvankelijkheid van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag en trof hij een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen werden betekend op 29 december 2008.

Deze vormen thans respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep en de rechtspleging

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan belang in zoverre dit gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Verweerder stelt dat de eventuele vernietiging van het in casu bestreden bevel geenszins maakt dat verzoekster niet meer illegaal in het Rijk verblijft. Verweerder betoogt dat in geval van een eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster ter kennis gebracht moeten worden. Verweerder besluit dan ook dat verzoeksters beroep tot nietig-verklaring haar geen enkel nut kan opleveren.

2.2. Het gegeven dat verzoekster op illegale wijze in het Rijk verblijft, betekent niet dat zij steeds automatisch haar belang zou verliezen om de wettigheid van een bevel dat dit vaststelt, te betwisten. Er zijn gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Bijkomend stelt de Raad vast dat verweerder niet aantoonbaar op grond van welke bepaling van de Vreemdelingenwet hij verplicht is opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken aan verzoekster.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wordt derhalve verworpen.

2.3. In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster minstens te horen zeggen voor recht dat de kopie van haar identiteitskaart thans volstaat om de aanvraag verder in overweging te nemen en een onderzoek te bevelen naar de verdere ontvankelijkheid van haar aanvraag.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd bevelen te richten tot de administratie. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep de in punt 2.3. vernoemde bevelen tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

2.5. Verzoekster roept in haar repliekmemorie in dat de nota met opmerkingen van de verwerende partij werd betekend op het adres van verzoekster terwijl zij in haar verzoekschrift keuze van woonplaats heeft gedaan bij haar raadsman. Verzoekster stelt dat deze nota derhalve niet kan worden weerhouden in haar nadeel en dat zij dient geweerd te worden uit de debatten. Verzoekster voegt eraan toe: *“Dat ondergeschikt minstens voor recht dient te worden gesteld dat de termijn van 15 dagen om een repliekmemorie in te dienen geen aanvang heeft genomen bij gebreke aan betekening op het opgegeven adres van haar raadsman.”*

2.6. Artikel 39/58 vierde lid van de Vreemdelingenwet stelt dat elke kennisgeving geldig wordt gedaan ter gekozen woonplaats, door de griffier. De reden en het doel van dit artikel is dat de verzoekende partij in alle omstandigheden op een door haar aangegeven adres in België bereikbaar is voor de betekening van de processtukken. De Raad stelt vast dat geenszins uit het verzoekschrift blijkt dat *“verzoekster in haar verzoekschrift tot nietigverklaring*

woonstkeuze deed op het adres van haar raadsman.” Verzoeksters vraag om de nota van verweerder uit de debatten te weren mist naast feitelijke grondslag ook juridische grondslag, aangezien deze sanctie in de betrokken hypothese nergens voorzien wordt. De Raad stelt daarenboven aan de hand van het rechtsplegingsdossier vast dat verzoekster tijdig een repliekmemoire heeft ingediend waardoor zij ook geen belang heeft bij haar vraag om de termijn voor het indienen van de repliekmemoire op te schuiven.

2.7. In fine van haar verzoekschrift vraagt de verzoekende partij om de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.8. De Raad merkt op dat in de huidige stand van de wetgeving betreffende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures bijgevolg kosteloos zijn. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het in punt 2.7. gestelde verzoek.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart hetzij de motivering toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name de geboorteakte van haar kind kan niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument, conform de omzendbrief van 2 1/6/07 (punt II C 1-b),

De aanvraag werd wel op datum van 10.12.2007 aangevuld met het nationaal paspoort van betrokkene, maar aangezien dit niet terzelfdertijd met de aanvraag werd ingediend, kan deze hier niet aanvaard worden.”

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Regelmatig verblijf verstreken.”

3.2. In een enig middel werpt verzoekster een schending op van de artikelen 9bis, §1 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Tevens werpt verzoekster een schending op van *“de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en uit de afwezigheid van rechten vereiste feitelijke grondslag.”*

3.3. In het tweede onderdeel van het enig middel stelt verzoekster:

“De beslissing van de Migratie- en Asielbeleid gemotiveerd moet zijn, zowel in rechte als in feite, en, dat deze motieven in de beslissing zelf moeten worden weergegeven, en die weergegeven motieven concreet moeten zijn en van die aard om de beslissing te dragen. Zij moet afdoende zijn.

De Minister verantwoordt in zijn beslissing niet waarom in casu niet voldaan werd aan de vereiste van artikel 9bis §1;

Men stelt enkel dat de geboorteakte van de dochter van verzoekster onvoldoende is;

Indien men twijfelde aan de identiteit van verzoekster hadden desgevallend bijkomende inlichtingen kunnen worden ingewonnen door hetzij verzoekster, hetzij door de Minister zelf;

Verzoekster stond in het verleden ingeschreven in de bevolkingsregisters alsmede haar minderjarige Belgische dochter zodat zij reeds gekend is bij de Belgische instanties;

Indien verzoekster ervan in kennis was gesteld dat de geboorteakte onvoldoende was had zij desgevallend bijkomende stukken ter staving van haar identiteit kunnen neerleggen;

Zij werd er echter nooit van in kennis gesteld dat de geboorteakte onvoldoende was;

Bovendien ging zij er van uit dat, door het toevoegen van een kopij van haar identiteitskaart amper 1 maand na het indienen van de aanvraag, dat dit voldoende was en dat er zich geen problemen stelden;

De beslissing van de Minister staat thans niet in proportie met de hierdoor aan verzoekster berokkende nadelen;

Zij verkreeg een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl uit de aanvraag van verzoekster duidelijk blijkt dat er bijzondere banden met België zijn, alsmede dat zij een Belgische dochter heeft waardoor bij de uitwerking van het bevel om het grondgebied te verlaten een schending dreigt van artikel 8 EVRM;

Door het bevel om het grondgebied te verlaten bestaat de mogelijkheid dat verzoekster van haar Belgisch minderjarige kindje wordt gescheiden ofwel dat het kindje van haar Belgische vader wordt gescheiden;

Het was aangewezen om in deze omstandigheden bijkomende inlichtingen in te winnen hij verzoekster teneinde dergelijk onherstelbaar nadeel te vermijden;

De beslissing staat derhalve niet in proportie met het hierdoor aan verzoekster berokkende onherstelbaar nadeel;

Daarenboven is de beslissing onvoldoende gemotiveerd nu nergens uit blijkt dat niet aan de doelstelling van de wet werd tegemoetgekomen;

Bovendien motiveert de bestreden beslissing niet waarom de door verzoekster opgeworpen exceptie, met name dat ze haar identiteitskaart verloren was, niet als uitzondering in de zin van artikel 9bis §1, lid 2 kan worden aanvaard;"

3.4. Verweerder stelt het volgende in zijn nota met opmerkingen: "Nu het in casu vaststaat dat de aanvraag van verzoekster niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitskaart en evenmin een geldige motivering die toelaat haar van deze voorwaarde vrij te stellen, kan enkel worden besloten dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren."

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motive-

ringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Artikel 9 bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot. (...)*

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag in fine opmerkt: *“Verzoekster kan geen kopij van haar paspoort voorleggen aangezien dit verloren is. Inzake werd de burgerlijke stand van de stad Turnhout aangeschreven teneinde een kopij te bemachtigen doch zij konden meedelen dat ze blijkbaar niet langer in het bezit zijn van een kopij (...). Derhalve wordt in bijlage ter bewijs van haar nationaliteit een kopij van de geboorteakte toegevoegd van de dochter van verzoekster.”* Het komt de gemachtigde van de minister toe om de door verzoekster ingeroepen reden voor het niet overleggen van een kopie van haar paspoort te beoordelen in het licht van artikel 9 bis, §1, van de Vreemdelingenwet en uiteen te zetten in de bestreden beslissing waarom de door verzoekster ingeroepen reden niet toelaat haar vrij te stellen van de voorwaarde van het overleggen van identiteitsdocument. Dit is in casu niet het geval. De overige motieven van de eerste bestreden beslissing volstaan niet om haar te schragen.

3.8. Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoekster in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag het volgende heeft aangehaald:

“Bijzondere banden met België — Recht op gezins- en privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM

Verzoekster verblijft sinds 2005 in België.

Tijdens haar verblijf in België leerde ze de heer (S. D.) kennen, geboren te (H.) op (...).

Uit deze relatie werd 1 kind geboren, zijnde (S. M.), geboren te (T.) op (...). (stuk 1: akte van geboorte)

(S. M.) bezit de Belgische nationaliteit.

De relatie tussen verzoekster en de heer (S. D.) kwam tot een einde na de geboorte van haar dochter.

Sinsdien tracht verzoekster met eigen middelen rond te komen.

Gedurende haar verblijf leerde verzoekster verschillende personen kennen in België en heeft zij haar volledige leven hier opgebouwd.

Dit gegeven wordt kracht bijgezet door de komst van haar dochtertje (M.).

Verzoekster heeft thans het voornemen om een procedure te starten teneinde een onderhoudsuitkering te verkrijgen van de vader van haar dochter.

Gelet op de Belgische nationaliteit van haar dochtertje en de banden met België tracht verzoekster haar leven in België uit te bouwen.

inzake staat het onbetwistbaar vast dat er bijzondere banden met België zijn:

Belgische nationaliteit van juffrouw (S. M.)

Belgische vader van juffrouw (S. M.)

Vriendschapsbanden in België

Indien verzoekster zou worden verplicht om terug te keren naar haar thuisland teneinde aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen, zou er een schending dreigen van haar recht op een privé- en gezinsleven zoals o.a. gewaarborgd door artikel 8 EVRM en andere humanitaire Verdragen.

Een uitwijzing zou immers impliceren dat verzoekster haar dochtertje dient mee te nemen naar haar thuisland.

Verzoekster wenst echter in België te blijven aangezien haar dochtertje de Belgische nationaliteit heeft en haar niet het recht wil ontzeggen op persoonlijk contact met haar vader.

Bovendien wijst verzoekster op het verbod om Belgische onderdanen uit te wijzen (artikel 3, Protocol 4 EVRM). Indien zij zou verplicht worden terug te keren naar haar thuisland zou dit impliceren dat ook haar dochtertje dient mee te gaan. Dit zou in strijd zijn met voornoemd verbod tot uitwijzing van Belgische onderdanen.

Bovendien dient rekening te worden gehouden met het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind. Bij een gedwongen uitwijzing van verzoekster dreigt het recht op persoonlijk contact van Marvellous met haar vader geschonden te geraken.

Dat artikel 8 EVRM het recht op een familie- en gezinsleven waarborgt.

Dat het land van herkomst geen enkel perspectief biedt op een gezinsleven voor verzoekster.

Dat zij ginds geen enkele familie meer heeft noch vrienden die haar zouden kunnen opvangen.

Dat zij aldaar geen effectief en waardig gezinsleven zou kunnen leiden.

Dat de verplichting om terug te keren een manifeste schending zou betekenen van het recht op een gezins- en privéleven.

Dat verzoekster thans ook zodanig geïntegreerd is in België dat het onmenselijk zou zijn haar terug te sturen naar haar thuisland, waar ze geen enkele band meer mee heeft.

Dat rekening houdende met al deze elementen:

a. Het privéleven en de uitgebouwde vriendschapsbanden in België,

b. de volkomen integratie,

c. de nadelige consequenties van een terugkeer naar herkomstland,

het ten stelligste de aanbeveling verdient om verzoekster een verblijf van meer dan drie maanden toe te slaan in België;

Dat alle voorwaarden die de wet en de betreffende omzendbrieven voorzien, vervuld zijn;

Dat het bovendien louter omwille van humanitaire redenen noodzakelijk is dat in casu een positieve beslissing wordt genomen;

Dat in het belang van verzoekster en een menswaardig bestaan voor haar, ik U verzoek deze aanvraag met de nodige aandacht te bekijken en een positieve beslissing te treffen;"

Verweerder stelt het volgende in zijn nota: "(...) De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster om reden dat zij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven niet in die mater dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 E.V.R.M. (...) Overigens ziet verwerende partij niet in waarom artikel 8 E.V.R.M. zou geschonden worden, nu niets verzoekster verplicht haar kind in België achter te laten en zij niet aantoonbaar waarom het onmogelijk zou zijn haar kind mee te nemen. In casu dient te worden vastgesteld dat niets verzoekster belet om haar dochter mee te nemen, zodat de vermeende schending van artikel 8 E.V.R.M. niet kan worden aangenomen(...). De beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst en verblijf in het Rijk (...) Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken." Vervolgens weidt verweerder nog uit over het gebrek aan affectieve en/of financiële banden tussen verzoeksters dochter en haar vader.

3.9. De verwerende partij betwist niet dat verzoekster en haar dochter een gezinsleven leiden en dat verzoeksters dochter de Belgische nationaliteit bezit. De verzoekende partij valt derhalve binnen het toepassingsgebied van het in artikel 8, eerste lid, EVRM

beschermde recht op gezinsleven. Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid, van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Vooreerst kan niet betwist worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat getroffen wordt ten aanzien van verzoekster, een inmenging vormt met betrekking tot de uitoefening van het recht op gezinsleven. Wat betreft de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimitoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds (RvS 15 februari 2007, nr. 167.847).

3.10. Uit de eerste bestreden beslissing die vernietigd wordt, blijkt dat verzoekster op 10 december 2007 een nationaal paspoort heeft overgemaakt. In het licht van deze specifieke feitelijke omstandigheid vormt de verplichting die voor verzoekster uit de tweede bestreden beslissing voortvloeit, namelijk de terugkeer naar Nigeria teneinde daar een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot voorlopig verblijf in België aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, een disproportionele inbreuk op verzoeksters gezinsleven die niet getuigt van een juist evenwicht tussen verzoeksters belangen en de belangen van de Belgisch staat. Het belang (voordeel) van de Belgische staat bij de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten voor een vreemdeling die haar identiteit bewezen heeft conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet is miniem in vergelijking met de schade (nadeel) die aan de verzoekende partij en haar dochter wordt berokkend. De Raad merkt op dat de tweede bestreden beslissing zelfs geen gewag maakt van verzoeksters feitelijke situatie en gezinsleven en evenmin nagaat of de inbreuk op verzoeksters gezinsleven in verhouding staat tot het nagestreefde doel. Verweerder motiveert in zijn nota met opmerkingen waarom het treffen van een verwijderingsmaatregel geen disproportionele inbreuk vormt op artikel 8 EVRM, maar dergelijke motivering kan niet gelezen worden in de bestreden beslissing. De Raad kan geen rekening houden met a posteriori-motiveringen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 8 EVRM werd aangetoond. Het tweede onderdeel van het middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste en de tweede bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere vernietiging van de twee bestreden beslissingen kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 4 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2.

Vernietigd wordt het op 29 december 2008 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.